

SI SOCIALISTISK INFORMATION

AUGUST 2007 • NR. 220 • 25. ÅRGANG

TID TIL FORBEDRINGER

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

INTERVIEW MED ASMAA ABDOL-HAMID • COLOMBIA: BRODERKRIG I GUERRILLAEN
KLASSETEORI: ARBEJDERARISTOKRATI – EN MYTE? • PALÆSTINA

SI Fra redaktionen

Giv et bidrag til
filippinske socialister

Vores kammerater på øen Mindanao i Filippinerne har et brændende behov for støtte i deres arbejde under yderst vanskelige betingelser. Derfor lancerede vi i sidste nummer en indsamling, som går til venstrefløjspartiet Anak Mindanao, der støttes af bl.a. den filippinske sektion af Fjerde Internationale, Revolutionary Worker's Party-Mindanao (RWPM). Anak Mindanao står forholdsvist stærkt på Mindanao-øen, som er sammensat af mange etniske grupper og er præget af konflikt og en stærk militær tilstedeværelse.

Den 14. maj var der valg i Filippinerne. Her, to måneder efter, foreligger det officielle valgresultat endnu

ikke. Optællingen af stemmer trækker altid ud på Mindanao, med henblik på at »tilpasse« landsresultatet til gavn for kandidater, som støtter regeringen.

Partier med over 2 procent er sikker på et mandat, og den foreløbige optælling giver, ifølge regeringens valgkommission, Anak Mindanao 2,01 procent! Det er altså stadig usikkert, om partiet beholder sit mandat.

Socialisterne på Mindanao har mulighed for at vinde indflydelse, men deres arbejde for et multietnisk, fredeligt, retfærdigt og progressivt Mindanao sker under yderst besværlige og risikofyldte forhold, som ikke tåler sammenligning med vilkårene her hjemme. Ved at give et bidrag støtter du denne kamp og giver filippinske socialister en chance, der reelt kan betyde liv eller død, for at forsvare sig selv og fortsætte kampen.

Hen over sommeren har vi modtaget en række indsamlingsbidrag, store som små. I alt er der kommet næsten 10.000 kroner ind på kontoen. Tak til alle givere! Men der er stadig plads til – og brug for – mere. Vi lader derfor indsamlingen løbe en tid endnu og opfordrer alle læsere til at komme til lommerne.

**Alle beløb kan indsættes på
Den Danske Bank, Solidaritetsfonden,
reg.nr. 1551, kontonr. 5100 852, mrk. FI-indsamling**

INDHOLD

INDBLIK: VELFÆRSESKAMP

På'en igen!	3
Fagbevægelsen må støtte strejkende medlemmer	4
Velfærds-fakta:	
Kommuneaftaler, Trepartsaftaler, Kvalitetsreform	6

FOKUS

Socialister skal støtte bevægelserne – ikke stemme imod dem	8
Folkeafstemning om EU-traktaten!	9

INTERVIEW MED ASMAA ABDOL-HAMID

Lus mellem to negle	10
---------------------------	----

PALÆSTINA

Krisen i Gaza er »Made in Israel«	12
---	----

COLUMBIA

Broderkrig hos guerillaen	14
---------------------------------	----

BOGANMELDELSE

Arbejdernes historie i Danmark 1800-2000	16
--	----

BOGANMELDELSE

Den store bølge	18
-----------------------	----

KLASSETEORI

Arbejderaristokratiet – en myte?	21
--	----

NYT FRA FJERDE INTERNATIONALE

Debat og fremgang	26
-------------------------	----

DET SKREV VI FOR 25 ÅR SIDEN

Om anerkendelse af PLO og VS' deroute.	27
---	----

NYT KURSUSCENTER I AMSTERDAM

Til tjeneste for progressive kræfter i hele verden! ...	28
---	----

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information

redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen (ansv.),
Katrine T. Mikkelsen, Bodil Rasmussen,
Christina C. Nielsen, Bertil Videt, Nina T.
Andersen, Nicolai Bentsen og Åge Skovrind.

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.

Henvendelse til redaktionen:
Studiestræde 24, 1., 1455 København K.
Telefon: 33 33 03 17 (læg besked på tlf. svarer)
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.
hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre. Introduktionspris: 50 kr. for
et halvt år (gælder kun for nye abonnenter)

Der kan tegnes abonnement ...

- 1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366,
Socialistisk Information,
Studiestræde 24, 1., 1455 Kbh. K,
- 2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
- 3) ved at sende en check til SIs adresse

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 28. maj 2007

SI nr. 221 udkommer primo september 2007

ISSN 0108-1861

Velfærdskamp

På'en igen!

Den velfærdsbevægelse, der gik over landet sidste sommer og efterår, skal nu finde fanerne frem igen. Det første slag skal slås, når kommuner og regioner går i budgetforhandlinger efter sommerferien.

Højere løn, lavere arbejdstempo og flere hænder er forudsætningen for bedre velfærd. Men i stedet indeholder kommuneaftalen, resultatet af trepartsforhandlingerne og regeringens oplæg til kvalitetsreform en yderligere markedsførelse af velfærdssektoren tæt koblet til fortsat regltyranni, målinger og detailstyring.

Den velfærdsbevægelse, der gik over landet sidste sommer og efterår, skal nu finde fanerne frem igen og ikke lader sig narre af, at fagtoppen hjælper regeringen med at lægge røgslør ud over en neo-liberal markedsførelse af velfærden. Enhedslisten skal sætte dette som sin centrale opgave. Det første slag skal slås, når kommuner og regioner går i budgetforhandlinger efter sommerferien.

Frem for alt handler det om at bygge op som i Århus sidste år: Allerede nu at indkalde brugere og ansatte til møder om, hvilke problemer og behov, der faktisk er, så man kan få rejst de reelle krav til budgetterne. Her har hvert eneste Enhedslistemedlem en opgave. Det kan være personalemøder, forældremøder eller bare forældrebestyrelsesmøder. De behov, der er, er nemlig ikke bare at slippe for nye nedskæringer. Hvis der skal rettes op på den skrantende offentlige sektor og sættes prop i den regeringsplanlagte flugt til de privatiserede løsninger, skal der helt andre boller på suppen.

Det er tid til forbedringer!

Penge er der nok af – de ligger

bare i de forkerte lommer. Og »arbejdskraftmanglen« er et spørgsmål om manglende vilje. Sjovt nok er der altid personale nok til et privatsygehus eller en privatskole, når det offentlige tilbud lukkes...

Kommuner og regioner skal tvinges til at gøre oprør mod Fogh-regeringens snærende rammer. Og det, der skal tvinge dem, er en bred bevægelse af brugere og ansatte. En bevægelse, der ikke er bange for at bruge strejker og blokader som våben.

Velfærden og kvaliteten i den offentlige sektor er og bliver Fogh-regeringens akilleshæl – simpelthen fordi dens nyliberalisme og minimalstatsprojekt er og bliver i dyb modsætning til denne. En slagkraftig velfærdsbevægelse kan dermed også blive det, der vælter regeringen.

Endda på et grundlag, der vil gøre det svært for Fogh at komme tilbage på ryggen af de såkaldte midterpartier, hvis skattepolitik er en direkte vej til mindre velfærd og mere økonomisk og social ulighed.

Plejerne i Holstebro viste vejen, da de i raseri over deres provokerende lave løn simpelthen tog deres gode tøj og gik hjem.

Andre plejere og hjemmehjælpere har bakket dem op. Og nogle af fagforeningerne og uddannelsesorganisationerne fra sidste års velfærdsbevægelse har også taget initiativ til, at der skal ske noget ved Folketingets åbning den 2. oktober – så de forskellige bevægelser får et samlingspunkt mod bagmændene i regeringen. Venstrefløjen får derfor også i år et travlt efterår.

Fagbevægelsen må *støtte* sine strejkende medlemmer

Med en klar opbakning kunne fagbevægelsen have vundet mange nye medlemmer og gjort mange medlemmer aktive. I stedet skræmmer de dem væk.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

I månederne op til sommerferien har vi oplevet en sand strejkebølge. På det private arbejdsmarked har flere grupper strejket – i de fleste tilfælde for højere løn.

Falck-redderne lagde pres på forhandlerne, stemte fagforeningens første forhandlingsresultat ned og strejkede videre. Buschaufførerne i København strejkede mod de usikre og forværrede arbejdsforhold, der følger af det permanente udliciteringscirkus, hvor de risikerer ny arbejdsgiver hvert andet år. Og i som-

merferiens første uge er de østjyske postarbejdere gået i strejke – også for lønforhøjelser.

Der er ingen tvivl om, at det har været for provokerende at opleve direktørerne og aktionærerne skovle det ene sekscifrede beløb efter det andet ind i lønstigninger, bonusordninger, aftrædelsesgodtgørelser, udbytter og aktieoptioner, samtidig med at både arbejdsgivere, politikere, vismænd og fagforeningstoppen har prædikeret løntilbageholdenhed og samfundsøkonomisk ansvarlighed. Strejkerne i de private virksomheder er et signal til fag-

bevægelsens ledere om, at de godt kunne have stillet større krav og stået fast i forårets overenskomstforhandlinger. Medlemmerne – især i 3F – ønskede bedre resultater og var parate til at slås for det.

I det offentlige har vi set sosu-assistenternes – en gruppe, der traditionelt dukker hovedet og bøjer nakken – sætte gang i en strejkebølge med krav om en lønstigning på to til fem tusinde kroner mere om måneden og for bedre arbejdsforhold og flere ansatte, så de kan yde de ældre bedre omsorg og service.

Fagtoppens svigt

Med forårets og sommerens strejker har fabriksarbejdere, hjemmehjælpere, Falck-reddere, postarbejdere og mange flere på deres måde gjort det klart, at den nuværende regering og dens nyliberalistiske politik skaber stadig større ulighed, samtidig med at den med sin trinvise omdannelse af de offentlige ydelser og service til supermarkedsvarer nedbryder, hvad der måtte eksistere af velfærd.

Og de strejkende har vist en vilje til at sætte initiativ, aktivitet og so-

Social- og sundhedshjælperne i Ishøj får en lønforhøjelse på netto 1.000 kroner om måneden.

lidaritet bag kravet om bedre forhold.

Hvad mere skulle en fagbevægelse kunne ønske sig? En fagbevægelse, som er skabt til at organisere arbejderbefolkningen i kampen for bedre leveforhold. En fagbevægelse, hvis ledere dagligt jamrer over færre medlemmer, manglende opbakning og problemer med at forklare de unge, hvad de skal med fagforeningerne.

»Vi skal vise, at vi har ambitioner om at forandre samfundet til fordel for medlemmerne,« udtalte LO's næstformand Tine Aurvig-Huggenberg i denne uge. – Og hvordan har de så vist ambitioner?

- De anbefalede en overenskomst på det private arbejdsmarked, der på ingen måde gjorde op med over ti års stigende profitandel og faldende lønandel.
- De har ladet de strejkende klare sig selv – uden at stille hverken fagforeningsapparat eller strejkekasse til rådighed.
- Formændene for socialrådgiverne, pædagogerne og sygeplejerskerne gik direkte ud og advarede arbejdsgiverne mod at give sosu-assistenternes højere løn – i stedet for at vente, til de havde vundet, og så følge op med egne lønkrav.
- Sosu-assistenternes egen formand, Dennis Kristensen, meddelte, at medlemmernes lønkrav var urealistiske.
- Og Aurvig-Huggenberg tog skyklapperne på og forklarede, at »det

ikke er resultaterne, vi mangler, det er klar og tydelig formidling«. Mon ikke sosu-assistenterne havde forstået budskabet fra fagtoppen?

Med den linje er det svært at overbevise postarbejdere, plejehjemsassistenter og buschauffører om, at de har brug for fagbevægelsen. Mange af de strejkende har aldrig været fagforeringsaktive, ja mange af dem er slet ikke medlemmer af en fagforening.

Med en klar opbakning kunne fagbevægelsen have vundet mange nye medlemmer og gjort mange medlemmer aktive. I stedet skræmmer de dem væk.

Vi har brug for en fagbevægelse, som ikke nedgør medlemmernes krav, men fortæller, hvilke kampskridt der skal til, for at de bliver realistiske. En fagbevægelse, der støtter medlemmerne, når de slås for bedre forhold. En fagbevægelse, der hjælper med at organisere aktiviteterne, med at forberede dem og samle op bagefter.

Stil ledelsen til ansvar

De sidste måneders begivenheder illustrerer, at den nuværende ledelse i fagbevægelsen ikke er parat til at tage de nødvendige initiativer – men tværtimod ofte direkte modarbejder medlemmerne.

Men disse ledere er faktisk valgt af medlemmerne, og ikke mindst betalt af medlemmernes kontingenter til at varetage medlemmernes interesser.

Derfor må enhver strejke mod arbejdsgiverne følges op af kravet til fagforening og forbund om at:

- stille lokaler og faciliteter til rådighed.
- udbrede kendskabet til strejken til andre faggrupper og andre byer
- opfordre til støtte-aktioner.
- åbne de bugnende strejkekasser, så de strejkende ikke mister mere end højest nødvendigt, når de nedlægger arbejdet.

Nogle steder, især lokalt, har fagforeningerne støttet medlemmerne, men det er ikke det generelle billede. Derfor fortsætter kampen, når strejken er slut, i en ny kamp: kampen for at stille de faglige ledere, som svigtede, til ansvar. De fskal afkræves løfter om en anden praksis næste gang, eller også må de sættes fra bestillingen.

Strejkeledere og andre, der støtter en aktiv fagforeningslinje, må stille op som modkandidater. Medlemmerne må kort sagt vinde deres egen bevægelse tilbage.

Kun med den slags initiativer kan vi undgå, at tusindvis af arbejdere mister troen på fagbevægelsen og forlader den. Kun med den slags initiativer kan vi begynde arbejdet med at skabe en fagbevægelse, der kan bruges til noget ved den næste strejke. Alternativet er en skrantende og død fagbevægelse.

For en kæmpende og demokratisk fagbevægelse.

5. juli 2007

ENHEDSLISTEN KRÆVER LØNSTIGNINGER

Under forsommerens strejker blandt plejepersonale udtalte både S, SF, RV og DF sig positivt om et lønløft til de lavest lønnede offentligt ansatte. Derfor har Enhedslisten foreslået, at partierne retter fælles henvendelse til regeringen med krav om, at de i finanslovsforslaget medtager et betydeligt milliardbeløb til kommunerne, så der er råd til lønforhøjelser til de lavestlønnede kommunalt ansatte. Og at de skal hæve udgiftsloftet, så kommunerne ikke skal skære an-

dre steder for at få råd til lønforhøjelser. S og SF har svaret positivt (og RV negativt), men har ikke ønsket at mødes om et udspil.

Enhedslistens Jørgen Arbo-Bæhr, kalder det rent hykleri, når regeringspartierne, med begrundelsen ikke »at ville blande sig i overenskomsterne« afviser, at der skal afsættes en pose penge til lønforbedringer i forbindelse med de offentlige overenskomster. Jørgen henviser til, at regeringen for kort tid siden,

gennem trepartsforhandlingerne, har afsat penge til seniorjobs og uddannelse – til udmøntning i overenskomsterne. Enhedslistens forslag er en pulje til lønforbedringer på 11 mia. kr. Det vil kunne give en gennemsnitlig lønforhøjelse på 2.000 kr. om måneden til alle, der arbejder i den offentlige service. – Vi blander os ikke i, hvordan pengene skal fordeles. Beløbet er kun for at for at give en fornemmelse af, hvad der er brug for, siger Jørgen Arbo-Bæhr.

Velfærds-fakta

Regeringen har med en række udspil og aftaler lagt rammerne for den kommende periodes slag om velfærden:

Kommuneaftaler, trepartsaftaler, kvalitetsreform

AF ÅGE SKOVRIND

Regeringen har med en række udspil og aftaler lagt rammerne for den næste slag om velfærden med:

- Kommune- og regionsaftalerne mellem regeringen og KL og Danske Regioner den 10. juni
- Trepartsaftalen mellem regeringen, KL, Danske Regioner, LO og AC den 17. juni. Supplerende aftale blev indgået den 1. juli med FTF, som i første omgang havde sagt fra.
- Regeringens udspil til en kvalitetsreform, offentliggjort den 18. juni.

Kommune- og regionsaftaler

Indeholder ikke et økonomisk råderum for reel udvidelse af velfærden

KOMMUNER HÆVER LØNNEN

I Ishøj har byrådet besluttet at give social- og sundhedshjælperne i hjemmeplejen en lønforhøjelse på netto 1.000 kroner om måneden med tilbagevirkende kraft fra årsskiftet. Samtidig skal der lægges mere vægt på de ansattes faglige udvikling, og arbejdstiden skal i højere grad tilpasses de ansattes behov end skemaernes stramme struktur.

– Hjemmeplejen yder en uvurderlig

indsats i den daglige kontakt med borgerne, og det er derfor vigtigt, at vi som politikere sikrer, at social- og sundhedshjælperne føler sig værdsat, så det også fremover er attraktivt at arbejde i hjemmeplejen, siger borgmester Ole Bjørstorp (S).

I hjemmeplejen er der også tilfredshed med aftalen:

– Det er udtryk for en anerkendelse af vores arbejde, at vi nu får en solid løn-

stigning, siger fællestillidskvinde Rita Sandstrøm.

Allerød Kommune vedtog allerede i januar en lønforhøjelse for at forbedre hjemmeplejen og fastholde sine ansatte. Hjemmehjælperne hopper to løntrin op, så hvert enkelt hjemmehjælper får omkring 7.000 kroner mere om året. Byrådet har fra i år bevilget tre millioner kroner til området, og af dem ryger de 800.000 i hjemmehjælpernes lommer.

MANIFESTATION 2. OKTOBER

Velfærdsbevægelserne i København forbereder stjernedemonstrationer og lægger op til bredtfavnende manifestationer, når folketinget åbner. En række organisationer er blevet enige om at sætte alle sejl til for at markere behovet for en ny politik.

Hovedtemaerne er, at der er råd til velfærd og nej til nedskæringer. I det forberedende arbejde har deltaget de politiske ungdomsorganisationer i »Genstart Danmark«, faglige ungdomsorganisationer, de uddannelsessøgendes organisationer, en stribe københavnske fagforeninger, LO-Storkøbenhavn, repræsentanter fra forbund og Fagligt Ansvar. Planen er at lave en stjernemanifestation, hvor alle de forskellige områder får mulighed for at markere deres egne specifikke problemstillinger.

– Vi håber selvfølgelig, at det bliver stort og mægtigt og så bredt som muligt, derfor vil vi i august også inddrage bruger- og lejerbevægelse i diskussionen. Og så håber vi, at LO og en række af forbundene endnu engang vil tilslutte sig, så den faglige bredde kan blive rigtig stor, siger Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke i København og medlem af Fagligt Ansvars sekretariat.

endsige genopretning af de seneste års forsømmelser.

- Statens driftstilskud hæves med 1,6 mia. kr., til ældre-, børne- og socialområderne samt opgaver på genoptræningsområdet (bl.a. som følge af opgaver overtaget fra amterne).
- Niveauet for anlægsinvesteringer er sat uændret til 14 mia. kr., dog lempes der lidt med lånepulje på 2 mia. kr. samt frigivelse af kommunernes indefrosne overskud på 0,8 mia. kr. Skal bl. a. bruges til renovering af nedslidte skoler.
- Skatten kan hæves indenfor en ramme på 750 mio. kr. Statsskatten nedsættes tilsvarende, så skattestoppet ikke anfægtes.
- Regionsaftalen forudsætter en produktivitetsstigning på 2 procent uden tilførsel af flere hænder. Serviceudgifterne på sygehusene øges med 2,26 mia. kr., heraf 1,65 mia. kr. til fremrykning af det frie sygehusvalg (der ifølge Dansk Sygeplejeråd vil sluge op mod 1. mia. kr.), nye behandlingsformer, kræftmedicin, uddannelse mm.

Trepartsaftalen

Aftalen med AC og LO skønnes at koste 6,5 mia. kr. i perioden 2008 til 2011. Hertil kommer 1,8 mia. kr. til

FTF-området. Aftalen giver først og fremmest et løft i antallet af uddannelsespladser og muligheden for at få en uddannelse, men blåstempler samtidig regeringens privatiseringspolitik for den offentlige sektor.

- Social- og sundhedshjælper- og assistentuddannelserne udvides med 1.100 pladser, og den pædagogiske grunduddannelse med 1.000 pladser.
- 15.000 ikke faguddannede medarbejdere indenfor offentlig service skal have mulighed for uddannelse i perioden 2008 til 2015.
- Forbedre muligheder for voksen-elevløn.
- FTF sagde i første omgang nej til aftalen, men gik alligevel med to uger senere, da regeringen lagde 800 mio. kr. oveni den oprindeligt tilbudte milliard. Pengene skal bruges til mere (ikke ret til) efteruddannelse, flere studiepladser, SU

frem for praktikløn til elever samt ret til lederuddannelse for alle offentlige ledere. I FTF's 10 personers forretningsudvalg var lærerne og politibetjentene imod aftalen.

Kvalitetsreformen

Reformen vil blive forhandlet politisk i løbet af efteråret. Udkastet består af syv notater, som kan læses på www.kvalitetsreform.dk.

I kvalitetsreformen er indskrevet de konkrete forslag fra trepartsaftalen – ellers er der ikke sat beløb på de konkrete tiltag. Højere løn og lavere arbejdstempo er ikke med i oplægget, hvorimod regeltyranniet og markedsgørelsen af velfærdssektoren fortsætter ufortrødent.

Ovenstående gennemgang bygger især på notat af Karsten Ditlevsen, arbejdsmarkedssekretær i Enhedslisten. Hele notatet kan findes på <http://www.enhedslisten.dk/node/7904>

Socialister skal støtte bevægelserne – ikke stemme imod dem

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

I den parlamentariske verden handler det ofte om forhandlinger, forlig, pakkeløsninger og »køb og salg« af principper og ideer. De fleste politikere opfatter det som uproblematisk, men for Enhedslistens folk er det – eller bør det være – et problem.

Hvor vigtigt det er for valgte socialister at kigge ud af forhandlingslokalerne og fokusere på protester og bevægelser, blev meget tydeligt, da Enhedslisten i hovedstadsregionen forhandlede en aftale om hospitals- og psykiatriplan.

Der var på forhånd en række protester imod dele af planen. Et af de steder, hvor der blev ret omfattende protester, var på Frederiksberg. Enhedslisten på Frederiksberg spillede en central rolle i at få udbredt protesterne og få koordineret underskriftindsamlingerne.

De centrale krav var, at Frederiksberg Hospital skulle beholde sin døgnåbne skadestue og beholde sin fødeafdeling. Oplægget til hospitalsplan ville nedlægge begge dele.

Sideløbende med underskriftindsamlingerne forhandlede Enhedslisten i Regionsrådet en aftale igen med de øvrige partier. Der var møder og anden kontakt mellem alle involverede i Enhedslisten. Men båndet knækkede i sidste ende.

På den ene side lovede Enhedsli-

sten på Frederiksberg borgerne og de ansatte, at Enhedslisten aldrig ville stemme for en aftale om at lukke skadestuen og/eller fødeafdelingen.

På den anden side gik Enhedslisten i Region Hovedstaden med i en aftale, der bevarede de døgnåbne skadestuer, men nedlagde en række fødeafdelinger, herunder den på Frederiksberg. De beklagede beslutningen om at nedlægge fødeafdelingerne, men stemte for det samlede forlig. I sidste øjeblik fik de opbakning fra et flertal af Enhedslisteafdelingerne i regionen.

Aftalen indeholdt en del positive ting. Og Enhedslistens regionsrådsmedlemmer var på bedste vis talerør for et andet folkeligt krav, de døgnåbne skadestuer. De fik også gennemført en række forbedringer af oplægget til psykiatriplan.

Skulle de så have stemt nej og risikeret en forringet hospitals- og psykiatriplan. Ja, Enhedslisten burde kollektivt have besluttet at stemme nej. Af to grunde.

For det første har Enhedslisten mistet troværdighed blandt de mest ivrige aktive deltagere i velfærdskampen på Frederiksberg. De har ikke længere et talerør i Regionsrådet, og derfor vil det blive sværere at rejse nye kampe om velfærden lokalt.

For det andet skaber det desillusionering, når forbedringer/manglende forringelser for en gruppe

(akut tilskadekomne, psykisk syge) skal betales med forringelser for en anden gruppe (fødende og deres nyfødte børn).

Derfor er det stadig relevant at følge den gammelkendte rettesnor: At Enhedslisten adskiller sig fra alle de andre partier ved, at vi ikke indgår i pakkeløsninger, hvor nogle grupper må betale for, at andre kan få deres ønsker opfyldt.

Det er utrolig vigtigt, at dette forløb bliver diskuteret grundigt igen i Enhedslisten, helt konkret omkring det faktiske forlig og retningslinjer for, hvordan man afgør den slags i Enhedslistens hovedstadsregion.

Men det er ikke kun et problem, der opstår i København. Derfor har Enhedslisten brug for en generel diskussion af, hvordan vi bruger vores parlamentariske repræsentation.

Man kan have mange meninger om, hvor alvorligt det konkrete forlig er. Men når det konkrete valg bliver forsvaret med argumenter om risikoen for at miste troværdighed hos de andre politikere og om, at forliget var blevet værre, hvis ikke Enhedslisten havde været med, så er man på ned ad en sliske, som meget nemt fører direkte ned i en traditionel SF-reformisme.

Og så mister Enhedslistens sin eksistensberettigelse.

15. juni 2007

Du kan få ugens kommentar fra SAP's forretningsudvalg i din mailbox ved at sende en mail til sap@sap-fi.dk

Folkeafstemning om EU-traktaten!

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Siden folkeafstemningerne i Frankrig og Holland har det stået klart, at EU kun havde to veje ud af krisen: Enten en gentænkning af hele projektet, hvor befolkningen blev inddraget, og hvor befolkningens interesser blev sat i centrum. Eller en forsættelse af det nuværende projekt, hvor befolkningerne - og demokratiet - i stadig større omfang blev afkoblet.

EU-topmødet i Bruxelles den 21-23. juni viste tydeligt hvilken vej EU-lederne har valgt. Med en legendarisk tysk grundighed har Angela Merkel og hendes embedsmænd sat sig for at eliminere enhver mulighed for direkte folkelig indflydelse på EU's fremtid. Kun i Irland er der nu en forfatningsmæssig forpligtelse til at afholde en folkeafstemning - og selv den er man gået i gang med at undersøge om man ikke kan underminere.

Også på det indholdsmæssige plan viste topmødet, at EU-lederne er bedøvende ligeglade med hvad deres befolkninger mener. Selvfølgelig er der sket nogle kosmetiske ændringer for at vise »at vi tager befolkningen alvorligt«.

F.eks. har man opgivet at kalde EU's love for love, men vil fortsætte med at kalde dem direktiver og forordninger. F.eks. vil man ikke kalde EU's kommende udenrigsminister for udenrigsminister, men for »EU's høje repræsentant for udenrigs- og sikkerheds-politik«. Og f.eks. vil man ikke kalde traktaten for en forfatnings-traktat, men for en reform-traktat.

Når det gælder de kosmetiske ændringer kender kynismen i det hele taget ingen grænser. F.eks. blev det

udlagt som en stor sejr for den nyvalgte franske præsident Sarkozy, at ordene »fri og lige konkurrence« blev fjernet fra formålsparagraffen. Så kan han nemlig tage hjem og fortælle de franske vælgere at deres modstand mod det liberalistiske EU er blevet hørt. Men virkeligheden er, at ordene blot er flyttet til en selvstændig protokol og kommissionsformand Barroso kunne småfilosoferende påpege, at konkurrence naturligvis ikke er et selvstændigt mål, men et middel!

På enkelte områder var der en reel uenighed mellem topmødedeltagerne.

Det gjaldt spørgsmålet om stemmewægte, hvor ikke mindst Polen satte sig imod et system, hvor de 3-4 største af EU's 27 lande reelt får den helt afgørende indflydelse på Unionens udvikling. Men også her blev retningen fastholdt, kun den konkrete ikrafttræden blev udskudt med nogle få år. Kort sagt skal man være mere end almindelig godt begavet for at se den store forskel mellem den forfatningstraktat, som franskmændene og hollænderne forkastede, og så den reform-traktat, som EU-lederne blev enige om Sankt Hans aftens dag!

Derfor er det selvfølgelig en oplagt opgave at arbejde for at sikre folkeafstemninger i alle de EU-lande, hvor det overhovedet er muligt. Den tid er forbi hvor kravet om folkeafstemninger var et lidt eksotisk fænomen for

danske EU-modstandere. Tværtimod viser flere undersøgelser, at i langt de fleste EU-lande ønsker et flertal af befolkningen at tage direkte stilling til resultatet.

Det gælder heldigvis også fortsat i Danmark, hvor en Vilstrup-undersøgelse viste at 70% af befolkningen bakker op bag en folkeafstemning. Dermed er ønsket om en folkeafstemningen nået langt ud over den traditionelle ja/nej-splittelse omkring EU og er blevet en del af en demokratisk reaktion mod et politisk system, som bliver stadig mere autoritært og udemokratisk.

Det er venstrefløjens pligt at kaste sine kræfter ind i denne demo-

kratiske kamp, bl.a. med en landsomfattende underskriftsindsamling for en folkeafstemning om den nye EU-traktat. Og det skal gøres på en sådan måde, at vi giver plads til de hundredetusindvis af almindelige danskere, som så småt begynder at gøre oprør mod magtens arrogance – hvad enten den viser sig overfor Christiania, overfor hårdtarbejdende plejepersonale eller i forhold til EU-spørgsmålet.

Du kan allerede nu klikke ind på nedenstående links til underskriftskampagner startet af Folkebevægelsen mod EU og Juni-bevægelsen og støtte kravet om en folkeafstemning om EU-traktaten.

<http://www.euafstemning.dk> og <http://x09.eu/da/sign/>

30. juni 2007

LUS MELLEM TO NEGLE

»Det fantastiske ved Enhedslisten er, at man tænker nedefra og op, hvor andre tænker oppefra og ned.«

AF ÅGE SKOVRIND

Enhedslistens opstilling af Asmaa Abdol-Hamid har skabt voldsom debat. Blandt Enhedslistens egne medlemmer har en sag aldrig fået så mange medlemmer til at melde sig ud af partiet, og i medlemsbladet koger debatten videre. Også uden for medlemskredsen har Asmaas kandidatur givet anledning til mange kommentarer. Fra såvel venner som politiske modstandere. Fra danskere såvel som indvandrere.

– Jeg står som en lus mellem to negle. Nogle fra Enhedslisten kritiserer mig, og på den anden side får jeg kritik fra muslimske grupper, fordi jeg vælger at stille op fra Enhedslisten. Man mistænkeliggør mig fra begge fløje, siger hovedpersonen selv.

Professionel kampagne

Alligevel kalder hun reaktionerne fra de indfødte danskere »meget normale«, i betragtning af den debat der har været i såvel Danmark og andre lande om islam.

– Man har antaget, at muslimer er en stor homogen gruppe, der mener

det samme og fortolker tingene på samme måde. Men det er vi ikke, vi er meget forskellige.

De ophidsede angreb på Asmaa fra muslimer i Danmark bekræfter dette. Hun kalder det en professionel kampagne, som kommer fra patriarkalske miljøer og enkeltpersoner fra det yderste højre, men også fra tidligere venner. Det er både veluddannede og ikke-uddannede, som ikke bryder sig om, at flere unge muslimer finder ud af, at man kan være en del af det danske samfund uden at adoptere en anden religion. Nogle har kri-

tiseret hende for at tage afstand fra dødsstraf, andre er sure over, at hun har afslået at medvirke til dannelsen af et islamisk parti.

Fra S til EL

Socialistisk Information har meldt sig i køen af medier, som vil snakke med den kontroversielle folketingskandidat. Hendes kalender er tæt presset op til sommerferien – som er reserveret det speciale, der skal afslutte kandidatuddannelsen i socialt arbejde.

Møde med Am-

nesty, interview til kulturtidsskrift, besøg af reportagehold fra BBC News, lyder programmet en regnfuld formiddag, hvor vi ringer på døren til lejligheden i Vollsmose.

Denne gang skal det ikke handle om tørklæder, homoseksuelle, dødsstraf eller modstandskampen i Irak, men mere om, hvad Asmaa mener om socialismen og udfordringerne for Enhedslisten.

Medlemsskabet af Enhedslisten går tilbage til 2005. Før da var hun medlem af Socialdemokraterne i en årække. I 2005 blev hun valgt som sup-

pleant til Odense Byråd og har siden været medlem af Enhedslistens kommunalpolitiske baggrundsgruppe.

Ikke nej af princip

En vigtig beslutning blev taget sidste år, da Enhedslisten for første gang nogensinde stemte for kommunens budget. Enhedslistens medvirken i budgetforlig i en række byer har skabt en del diskussion – også i Odense, hvor der var delte meninger.

Asmaa lyttede meget til dem, der havde nærlæst budgettet, ikke mindst Enhedslistens »kanondygtige folkevalgte« og syntes, at der lå nogle gode argumenter for at stemme ja.

– Vi skal ikke bare sige nej af princip. Hvis det giver noget for borgerne i Odense, så skal vi også være parat til at sige ja. Vi havde nogle krav, som blev opfyldt. Nu har vi prøvet det, og jeg fortryder det ikke, siger hun.

Selv om det budgettet indeholdt forbedringer er der stadig en kamp at kæmpe, understreger hun, og minder om, at der stadig sidder en konservativ borgmester for bordenden. At utilfredsheden ulmer blev bekræftet kun to dage senere, da strejkebølgen blandt personale i ældreplejen nåede til Odense.

En strejke, som får Asmaas fulde opbakning:

– Det er fint, at de strejker. Det er så flot, at de siger »nu har vi fået nok«. Det er som taget ud af Enhedslistens mund.

Socialismen

Skiftet fra Socialdemokraterne til Enhedslisten forklarer Asmaa med, at den socialistiske dagsorden er mere synlig og tydelig i Enhedslisten. Hun blev tiltrukket af Enhedslisten, fordi det er »et parti, der kæmper for de værdier, man tror på, i stedet for at vende sig den vej, vinden blæser«.

– Godt nok siger Socialdemokraterne, at de er socialister, men i dag er man nødt til lede langt efter det.

De har bevæget sig væk fra det, de engang stod for, især i forhold til social lighed og retfærdighed, siger hun.

Begrebet socialisme sammenfatter hun i de tre ord social retfærdighed, fællesskab og solidaritet.

Men hvordan med det socialistiske endemål og de historiske eksempler på socialistiske samfund? Er Asmaa bekendt med socialismens klassikere?

Når det gælder Marx, er svaret ja. Hun har læst flere af hans skrifter, og dagen forinden deltog hun i et debatmøde om Marx, religion og socialisme.

– Det er en interessant diskussion om religionen som »opium for folket«. Er det opium som en helbredende medicin, eller bliver det brugt til at bedøve mennesker? Men vi skal jo ikke være enige.

Når det gælder Lenin, Trotskij og Castro tilstår Asmaa, at kendskabet er yderst begrænset.

– Det er i hvert fald ikke der, jeg er ekspert. Men jeg er trods alt kun 25, så der er meget jeg skal have læst, griner hun.

Alt kan misbruges

De mislykkede socialistiske eksperimenter i historiens løb, bl.a. Sovjetunionen, får denne kommentar med på vejen:

– Alt kan misbruges. Magthaverne har misbrugt socialismen – ligesom de har brugt religionen – til egen fordel.

Så det er ikke her, hun ser en model for det socialistiske samfund. Men hvad med Cuba?

– Det er et interessant samfund, men jeg ved ikke så meget om det. Der er nogle grundlæggende værdier såsom ytringsfrihed, som man ikke har. Det er et kritikpunkt. Men det modigt, at de siger åbent og klart hvad de mener om USA, når de ved, hvordan USA blander sig i andre lan-

des anliggender og er parat til starte en krig for sine interesser. Men der er nogle ting, man er nødt til at arbejde på. Det er vigtigt i et demokrati, at der plads til en opposition, og det er der ikke i Cuba.

Revolution kræver flid

Selv om de hidtidige forsøg på socialistiske revolutioner ikke faldet heldigt ud, så er opgaven ikke umulig, mener Asmaa. Hun ser det som en lang proces, som kræver masser af flid og energi, men det handler bare om at blive ved.

– Det fantastiske ved Enhedslisten er, at man tænker nedefra og op, hvor andre tænker oppefra og ned.

– Det skal komme fra folket, som protesterer og skaber et ideal. Måske mislykkes det i første omgang, men så må man prøve igen. Det har slået fejl, når der går egne interesser i det, men man må overvinde det og skabe et samfund, der bygger på fællesskabet. Det er ikke umuligt, siger hun optimistisk.

En revolution kræver, selvfølgelig, at der er et flertal for en anden politik, mener hun, men på kort sigt gælder det om at presse på for den rigtige politik.

Også i folketinget, hvor Enhedslisten efter Asmaas mening skal satse på at blive en nødvendig del af et nyt flertal efter deisen: Jo mere indflydelse, jo bedre.

Også som del af en regering?

– Det er ikke helt umuligt, men man må overveje, hvilken politik man vil føre. Vi skal ikke give afkald på grundlæggende værdier, eller acceptere at få mundkurv på.

Er det realistisk?

– Ikke her og nu, med den politik, Socialdemokraterne står for. De har ikke været bannefører på velfærdsområdet, og på udlændingeområdet har man givet afkald på grundlæggende humanistiske værdier. Det kan vi ikke være med til.

Krisen i Gaza er »made in Israel«

Krisen i det palæstinensiske selvstyre er total: Hamas overtog styringen i Gazastriben i midten af juni efter kampe med Fatah-styrker. Fatah-præsident Mahmoud Abbas opløste derefter den tre måneder gamle samlingsregering, og Gaza og Vestbredden fungerer nu totalt adskilt. Men de blodige konfrontationer var forudsigelige, ligesom Israels og USA's ansvar og aktive indblanding er krystalklar.

AF MICHEL WARSCHAWSKI

Ariel Sharons gamle drøm er ved at blive til virkelighed: Palæstinensere dræber palæstinensere, og Israel tæller antallet af ofre med stor tilfredshed. De israelske lederes tårer er krokodilletårer, og deres påstand om, at de beklager den tragiske udvikling i Gaza, er simpelt hykleri. De blodige konfrontationer var forudsigelige, ligesom Israels og USA's ansvar og aktive indblanding er krystalklar.

Mange israelske journalister opfatter i deres analyser Israels ansvar som indirekte: »1,4 millioner mennesker på et lille territorium som Gaza, uden nogen mulighed for et normalt økonomisk liv, men også uden mulighed for flugt, er dømt til at dræbe hinanden... ligesom mus, der er lukket inde i en kasse«. Denne zoologiske forklaring er ikke alene typisk racistisk, men også baseret på en voldsom underdrivelse. For Israels og USA's rolle i de aktuelle konfrontationer har været meget mere end blot at »skabe betingelserne« for en intern palæstinensisk konflikt.

I månedsvis har USA's udenrigsministerium skubbet Fatahs ledelse i retning af at iværksætte en militær offensiv mod Hamas, og for to måneder siden gav Israel grønt lys til import af store mængder våben til Fatah-militserne i Gaza. På denne

måde er det ikke kun spekulationer at tilskrive Israel en andel i den aktuelle situation – Israel har spillet en aktiv rolle.

Moderat regeringsgrundlag

»Hamas overtager magten« – »et Hamas statskup« – dette er nogle af de overskrifter, som de israelske aviser har bragt i de seneste uger, hvorved de har gentaget Tel Avivs og Washingtons løgne. Der synes således at være behov for at præcisere det, der burde være åbenlyst: Hamas slog Fatah i de seneste palæstinensiske valg efter valghandlinger, som hele det internationale samfund inklusiv Washington hyldede som »de mest demokratiske nogensinde i Mellemøsten«. Ubestrideligt demokratiske valghandlinger og en massiv folkelig opbakning – få regimer kan gøre krav på en sådan legitimitet.

På trods af sin store sejr accepterede Hamas at dele magten med Fatah i en national samlingsregering dannet under protektion af Saudi-arabien og Egypten, og hilst velkommen af hele det internationale samfund, med undtagelse af Washington og Israel. Det politiske grundlag for den nye regering gav de facto anerkendelse af staten Israel og gav tilslutning til strategien med fredelige forhandlinger, baseret på Oslo-processen.

Den nye regerings hovedprioritering var at tage sig af en række brændende indenlandske spørgsmål – økonomiske forbedringer, genoprettelse af lov og orden i Gaza, og bekæmpelse af den florerende korruption i den gamle Fatah-ledede administration – og samtidig at tillade præsident Mahmoud Abbas og PLO at fortsætte forhandlingsprocessen, hvis og når Israel ville acceptere at genoptage den.

To magtfulde fjender

Hamas' moderate regeringsgrundlag blev imidlertid imødegået af to magtfulde fjender: et lag af Fatah-kadrer, som ikke er parate til at give afkald på deres monopol på den politiske magt og de materielle privilegier, som er knyttet til dette monopol, og de neokonservative regeringer i USA og Israel, som fører et globalt korstog mod politisk Islam.

Muhammad Dahlan, som tidligere har været »præventiv sikkerhedschef« og aktuelt er sikkerhedsrådgiver for Mahmoud Abbas, repræsenterer begge lejre: Han og hans ligesindede påtager sig at udføre Washingtons planer i den palæstinensiske ledelse, og er samtidig repræsentanter for de korrupte Fatah-ledere, som er parate til at gøre hvad som helst for ikke at miste deres økonomiske privilegier.

Siden Hamas' valgsejr har Dah-

lans milits provokeret regeringen, angrebet Hamas-militser og afvist at lade regeringen få kontrol over de palæstinensiske politistyrker. På trods af Dahlans provokationer har Hamas gjort sit bedste for at opnå en aftale med Dahlan, og pålagt sine aktivister at afstå fra voldelige mod-svar. Da det imidlertid blev klart, at Dahlan ikke søgte et kompromis, men faktisk forsøgte at likvidere Ha-mas, havde den islamiske organisa-tion ikke noget andet alternativ end at forsvare sig selv og kæmpe imod.

Den algeriske model

USA's og Israels plan er del af en glo-bal strategi rettet mod at indsætte regeringer, som er loyale over for de-res interesser, imod den lokale be-folknings vilje. Algeriet udgør et ek-sempel på en sådan strategi, men også på dens fiasko og dens kolossale menneskelige omkostninger: Den ubestridelige valgsejr for FIS (Den Islamiske Frelserfront) over det kor-rupte og miskrediterede FLN i 1991 blev efterfulgt af et statskup, støt-tet af Frankrig og USA, som banede vejen for en borgerkrig, der varede mere end et årti og medførte mere end 100.000 civile ofre.

Hamas har tydeligvis lært af den algeriske tragedie, og besluttet ikke at lade Dahlans forsøg på at over-

tage magten med vold lykkes. Med opbakning fra et flertal i den lokale befolkning nedkæmpede Hamas-ak-tivister Fatah på mindre end to dage, på trods af de våben, som Fatah in-direkte havde modtaget fra Israel. En korrump milits uden nogen folkelig opbakning kunne ikke klare sig over for en relativt disciplineret og højt motiveret organisation.

Sharons drøm bliver virkelighed

Selv efter den knusende sejr over Fa-tah har Hamas-ledelsen gentaget, at det er dens hensigt at fastholde en national samlingsregering og ikke at udnytte Fatahs mislykkede statskup som påskud til at udslette organisa-tionen eller udelukke den fra rege-ringen. Fatah-ledelsen har imidlertid besluttet at afbryde enhver forbin-delse til Hamas og at etablere en re-gering uden Hamas på Vestbredden.

Endnu en af Ariel Sharons drømme bliver til virkelighed: total adskillelse mellem Vestbredden og Gaza – hvor Gaza betragtes som et håbløst »Hamastan«, en terrorist-enklave, hvor der ikke er nogen civile, men kun terrorister, som kan under-lægges en permanent tilstand af be-lejring og dømmes til udsultning.

Washington, som fuldt ud støtter denne politik, har lovet sin fulde op-bakning til Mahmoud Abbas og hans

nye bantustan på Vestbredden, og Ehud Olmert har besluttet at frigive nogle af de palæstinensiske penge, som er i den israelske regerings hæn-der.

Ikke en borgerkrig

Et af Israels og USA's mål er imidler-tid mislykkedes: Der er intet kaos i Gaza – tværtimod. Som et medlem af den palæstinensiske sikkerheds-styrke udtalte til avisen Haaretz den 17. juni: »Gennem meget lang tid har byen ikke været rolig. Jeg foretræk-ker den aktuelle situation frem for den hidtidige. Endelig kan jeg for-lade mit hjem...« Nedkæmpelsen af Fatah-banderne i Gaza kan måske sætte punktum for en lang periode af kaotiske tilstande, og tillade en tilba-gevenden til et vist niveau af normalt liv. De seneste begivenheder har be-kræftet, at Hamas har magten til at gennemføre dette.

Israelsk snak om en »palæstinen-sisk borgerkrig« er ikke andet end ønsketænkning. Den væbnede kon-flikt har alene fundet sted mellem væbnede militser, og i de tilfælde hvor der ulykkeligt har været ci-vile tilskadekomne, har der været tale om, hvad USA's hær kalder »føl-geskadevirkninger«. Befolkningen er ganske vist virkeligt politisk opdelt – på Vestbredden såvel som i Gaza – men bekæmper ikke hinanden, i det mindste ikke for tiden.

Med karakteriseringen af Gaza som en fjendtlig enklave og hele dets befolkning som allieret med Hamas, er der ingen tvivl om at Gaza inden for den nærmeste fremtid vil blive mål for en brutal israelsk aggression: lejlighedsvis militære indfald, bom-bardementer og udsultning.

Det er årsagen til, at vores hoved-opgave, i Israel så vel som internatio-nalt, er at organisere solidaritet med Gaza og dets befolkning.

Michel Warschawski er journalist og forfat-ter samt grundlægger af det Alternative In-formation Center (AIC) i Israel. Artiklen er oversat fra International Viewpoint nr. 390, juni 2007 af T.J. Jensen.

Hamas overtagelse af kontrollen i Gaza har skabt mere ro og orden i området.

Broderkrig hos guerillaen

Uanset hvem der startede de væbnede konfrontationer, gælder det om at finde en politisk løsning i den revolutionære lejr.

AF ALBERTO ALVAREZ

En væbnet konfrontation mellem enheder fra Den Nationale Befrielsehær (ELN) og Colombias Væbnede Revolutionære Styrker (FARC) kunne lyde som endnu et fantasifoster fra de herskende medier i deres offensiv mod såvel den væbnede som ikke-væbnede venstrefløj. Ikke desto mindre er det nu officielt bekræftet af begge grupper. Som altid fortaber den oprindelige episode sig i en tåge af gensidige beskyldninger.

Uanset hvem der begyndte, gælder det om at finde en politisk løsning i den revolutionære lejr og lægge sektariske, almægtige og hævngherrige holdninger på hylden. Et vigtigt bidrag hertil vil være at give os en forklaring på de mulige fejl, som er begået.

Højrefløjen og den militære ledelse har forklaret sammenstødet som stridigheder om kontrollen over strategiske adgangsveje, både ud fra et militært synspunkt, og i forhold til områder med dyrkning af coca og opiumsvalmuer. Formålet er at fremstille de colombianske guerillaer som »narkoterrorister« og fratage dem enhver politisk egenskab af revolutionær modstand.

Andre har gjort gældende, at frak-

tioner af ELN forsøger at akkumulere så mange penge som muligt forud for den afvæbning, som den colombianske regering arbejder for i de fredsforhandlinger, som ELN-repræsentanter fører i Cuba i øjeblikket. Og det kan da heller ikke udelukkes, at lokale kommandanter i enkelte tilfælde kan gribe til forkastelige metoder for at løse politiske modsætninger eller ordne privatøkonomiske problemer.

Guerillaens rødder

Det står uden for diskussion, at FARC har sin sociale oprindelse blandt bønderne, da man i 1964 dannede en guerillastyrke i de landområder, hvor bønderne var undertrykt af såvel de officielle myndigheder som af væbnede militser betalt af de store godsejere. Men det er lige så sikkert, at FARC opstod i politisk tilknytning til det stalinistiske projekt med hele sin bureaukratiske vægt og udelukkelse af andre politiske retninger. Selv om meget vand er løbet gennem åen siden Berlinmurens fald, kan man stadig registrere den stalinistiske arv i måden at løse modsætninger. Den interne disciplin er meget streng og topstyret, typisk for en hær, som man kalder sig selv. Stadig opfatter man sig som revolutionens væbnede

avantgarde og anerkender ikke andre guerillastyrker, som – selv om de er i mindretal – faktisk eksisterer.

ELN har sin oprindelse blandt intellektuelle kredse i byerne, som var inspireret af den cubanske revolution og Che Guevara, samt fra religiøse kredse knyttet til befrielsesteologien. Derfor har der i deres rækker optrådt katolske præster som fx den legendariske Camilo Torres Restrepo. Historisk har ELN demonstreret en større demokratisk tradition i egne rækker og en revolutionær enhedsopfattelse med sit begreb om den »kollektive avantgarde«, som blev formet under indtryk af erfaringerne fra Nicaragua (FSLN), FMLN i El Salvador og URNG i Guatemala.

»Agenter for efterretningstjenesten«

Det er ikke første gang, at der har været konfrontationer på regionalt niveau mellem de to organisationer, men tidligere er modsætningerne blevet løst gennem politiske aftaler. Det vidner om, at modsætningerne ikke nødvendigvis skyldes aktuelle begivenheder, men at de har dybere rødder.

I den aktuelle sag lyder forskellige toner inden for FARC's rækker. FARC's øverste leder, Manuel Maru-

landa, sendte således denne besked til forhandlerne fra ELN i Havana: »Hvis vi har snakket med vores klassefjender, hvorfor snakker vi så ikke sammen som forkæmpere for en og samme sag, selv om vi bruger forskellige metoder i det revolutionære arbejde?«

En noget anden tone end den, som udgik fra FARC's Carabiske Blok i det nordlige Colombia. I et kommunikate med titlen »ELN's kovending« hedder det afslutningsvis: »Det er en meget beklagelig rolle, ELN spiller i sin triste undergang som oprørsbevægelse. Selv om man aldrig blev del af den Patristiske Plan (se note), forbereder man sig på at indgå i det eksisterende politiske system, til den institutionelle og parlamentariske kamp, for i sidste ende at lade sig bruge af hærens efterretningstjeneste mod FARC.« Og man slutter: »Alle disse begivenheder får os til at tro, at ELN er dybt infiltreret af efterretningstjenesten. Således kan vi ikke betragte dem som strategisk allierede. Med den adfærd kan man ikke være andet end agenter for regeringshæren.«

Anklagerne er alvorlige, og sprogbrugen kan delvist forklares med, at netop i det carabiske Colombia har der været de alvorligste konfrontationer med dødsopfre fra både ELN og FARC, dvs. et område med åbne sår og stor bitterhed.

Acceptere forskelle

ELN's nationale ledelse har argumenteret med, at »efter vores vurdering er årsagen til konfrontationerne for det første en forskel i ideer, for det andet handler det om forskelle i de praktiske aktioner, for det tredje de vurderinger, som den ene organisation har af den anden, og for det fjerde de efterretninger, som hver kommando får fra sine mellemlid.«

ELN-kommandoen i det sydvestlige Colombia siger i en erklæring: »Enheden kommer den dag, hvor vi anerkender og accepterer hinandens forskelle, for kun på den måde vil det lykkes at gå sammen om et fæl-

les projekt for nationen, som udvikler sig i de sociale kampe, i bevægelsen for et politisk alternativ, og i modstandskampen mod oligarkiet og imperialismen. Som ELN har vi altid fastholdt disse ideer, men begivenhederne viser os, at jalousi, arrogance, forblindelse og almægtighed har været tungere hos FARC end drømmen om at realisere idealerne om enhed.« I den sydvestlige zone har der også været væbnede sammenstød mellem guerillaerne med dræbte og sårede, men der eksisterer en forskel mellem udtalelsen fra FARC's Carabiske Blok og den ovenfor citerede fra ELN i det sydlige Colombia.

Magtens professionelle farer

FARC råder uden tvivl over en større styrke end ELN, og dette kan forklare, om end ikke retfærdiggøre, den hegemonistiske fremtræden fra visse FARC-enheder. Det er magtens professionelle farer, som Rakovsky sagde, eller magtens mikrofysiske dynamik, som Michael Foucault

kaldte det. Det er en dynamik, som uundgåeligt optræder også i de legale politiske partier – tendensen til, at de stærkeste ser med foragt på de mindre organisationer.

Der er ingen magisk løsning på disse fejltagelser. Det er den politiske vision, viljen til at rette i tide og tage initiativer til så vidt overhovedet muligt at undgå en sådan opførsel, som kan garantere, at de revolutionære trods indbyrdes forskelle kan modstå fjendens ideologiske offensiv og fastholde en enhed i kampen for en bedre verden.

Note

Betegnelse for den colombianske regerings plan i 2001 for en militær sejr over guerillabevægelsen og i særdeleshed FARC.

26. februar 2007. Roberto Alvarez er synonym for en colombiansk aktivist, som sympatiserer med Fjerde Internationale. Artiklen er oversat af Åge Skovrind fra <http://www.espacioalternativo.org/>

Enheder fra Colombias Nationale Befrielseshær ELN

Arbejdernes historie i Danmark 1800-2000

Arbejdernes historie er ifølge forfatterne ikke kun mændenes historie, men også kvindernes og børnenes historie. Bogen kan varmt anbefales til alle, der ønsker en læsevenlig og kritisk gennemgang af de sidste 200 års arbejderhistorie i Danmark.

AF MAJBRIT BERLAU

I året 1794 vælger to tyske tømrersvende, der arbejder i København, at forlade deres arbejdsplads i utide. Da det på det tidspunkt kun var tilladt at skifte plads/mester en gang om året, vælger politiet at anholde dem og sætte dem på vand og brød.

Det får deres danske kollegaer til at reagere ved at nedlægge arbejdet. Først rejses kravet om løsladelse, men siden hen tilføjer de kravet om mere i løn. Da svendene i København samles den 5. august i Adelgade, bryder politiet ind i mødet og anholder 200 mand. 124 af dem bliver senere dømt til 4 måneders strengt straffearbejde og siden hen landsforvist – fordi de nedlagde arbejdet.

Med den beretning åbner forfatterne op for arbejdernes historie i Danmark.

Og flere historier følger.

Respekt for forgængerne

Vi følger lavenes udvikling og overgang til de første spæde faglige organisationer og dermed en egentlig arbejderklasse. Vi følger den nye klasse organisere sig i et politisk parti, og de aktiviteter den nye klassebevidsthed medfører, fx slaget på Fælleden. En givenhed, der som bekendt

får Københavns politidirektør til at kræve arrangørerne arresteret. Man kan ikke lade være med at føle respekt for de mennesker, som tegnede bevægelsen den gang. Pio, Brix og Geleff, der helligede en stor del af deres liv til at politisere arbejderklassen. De betalte med deres liv, hver på deres måde.

Forfatterne er gode til at sætte ansigter på historien, og efter at have læst bogen, sidder man tilbage med en fornemmelse af, at man kender de mennesker, der har været en del af bevægelsen, lidt bedre end før.

Hele arbejderklassens historie

Arbejdernes historie er ifølge forfatterne ikke kun mændenes historie, men også kvindernes og børnenes historie. Det er den danske arbejderklasse, der beskrives og analyseres i den næsten 500 sider lange bog. Og det er helt bevidst ifølge forfatterne. De har valgt at lægge vægt på klassebegrebet. For, som de skriver i forordet, »det sætter fokus på de indbyrdes relationer og konflikter mellem mennesker, som skaber forandring i samfundet – og dermed historie«.

Bogen igennem er diverse begivenheder analyseret ud fra et klasseperspektiv.

Særligt den første halvdel af bo-

gen, der beretter om den gryende fagbevægelse og kampen mellem den revolutionære fløj og den mere reformvenlige del af bevægelsen, er interessant læsning. Hvordan skal arbejderklassen udfordre det eksisterende politiske system? Reform eller revolution var et meget åbent spørgsmål den gang, og helt op til efter krigen bølgede kampen frem og tilbage, og det skiftede, hvem der havde arbejderne med sig.

Socialdemokraternes konfliktløsning

Op igennem det sidste århundrede analyseres industrialiseringen, kriser, kriges påvirkning af bevægelsens udvikling, samt det enkeltes menneskes forhold. Omfattende fattigdom og usikkerhed fylder meget for de fleste op til efter Anden Verdenskrig, og konflikterne mellem arbejder og arbejdsgiver er mange. Forfatterne giver deres kritisk analyse af, hvorfor nogle konflikter vindes og andre tabes.

Efter Anden Verdenskrig bliver spillet om konflikterne noget mere kompliceret. Bogens sidste halvdel er noget mere beskrivende – der bruges meget tid på, hvad man fik igennem ved de enkelte overenskomstforhandlinger, og det kan godt blive

Kvinder demonstrerede for ligeløn i Århus i 1971. Det tilbagevendende krav om ligeløn var formål for mange demonstrationer, og også til forhandling ved mange overenskomster op gennem 60'erne. Ligeløn blev formelt indført med overenskomsten i 1973.

lidt ensidig læsning. Men det fungerer alligevel, efterhånden som man opdager et vigtigt fællestræk ved mange af konfliktoverenskomsterne: Nemlig at de blev afgjort ved politisk indgriben – alt for ofte af socialdemokraterne. Tanken falder uundgåeligt på nutiden og politikernes noget mere subtile indblanding, f.eks. op til OK08-forhandlingerne.

Også den partipolitiske udvikling belyses. Socialdemokratiets splitelse. DKP's opblomstring – og afblomstring. Hele det partipolitiske spil er underlagt en kritisk analyse, idet særligt udviklingen på venstrefløjens analyseres meget. Lidt pudsig er det, hvor meget VS fylder i bogen, deres historiske betydning taget i betragtning. Partiets politik, mål og organisation beskrives indgående, mens den store kritiske analyse af udebliver. Det samme er til dels gældende for Enhedslisten.

Læsningen af »Arbejdernes historie« viser med al tydelighed, at mange af de problemer, som vi kæmper med i dag, har man kæmpet med før. Arbejdsmarkedet har ændret sig mange gange igennem de sidste 200 år, og fagbevægelsen har mange gange før skullet nytænke sig selv og finde sine ben at stå på. Globaliseringen har tidligere påvirket ar-

bejdsmarkedet, og det er ikke noget nyt, at der kommer arbejdskraft til fra andre lande. Det er en del af historien. Sidst, men ikke mindst, har bevægelsen det meste af tiden ageret i stiv politisk modvind – og den står endnu.

Hvad gik der galt for socialdemokraterne?

Læsningen af bogen satte mange tanker i gang hos undertegnede. Særligt påfaldende er, at troen på at samfundet kan ændres radikalt, og at ressourcerne skal fordeles solidarisk, var så stærk den gang hos størstedelen af arbejderklassen. Det er i hvert fald det indtryk, man får, når man ser de programmer, som fagbevægelsen og Socialdemokratiet vedtog.

Gimle-programmet, Socialdemokratiets første partiprogram, er jo fristende læsning. Det indeholder bl.a. en række progressive krav som, »For at befri Arbejderstanden (...) udfordres det, at Arbejdermidlerne bliver fælles Ejendom og staar til afbenyttelse for alle Medlemmer i Samfundet, saa at det rene Udbytte tilfalder Enhver, og bliver uddelt paa en retfærdig Maade«. Programmet fortsætter med krav om afskaffelse af udbytning og indførelse af et socialistisk samfund, samt afskaffelse af hæren.

Hvad gik der galt for socialdemokraterne, spørger man sig selv... Men langt vigtigere: Hvordan kan vi stå her, 131 år senere, og konstatere, at de krav, som blev støttet af det meste af fagbevægelsen og socialdemokraterne, stort set er forsvundet fra den politiske dagsorden? Troen på den radikale ændring til gavn for arbejderklassen eksisterer stort set ikke i fagbevægelsen – og da slet ikke hos Socialdemokraterne. Og det er ikke fordi, det er blevet opfyldt eller afprøvet. Bogen giver nogle svar på, hvad der gik galt. Og hvis man tænker sig om måske også et par svar på, hvordan det kan blive bedre.

Bogen er god til dem, der ønsker en læsevenlig og kritisk gennemgang af de sidste 200 års arbejderhistorie i Danmark. Den kan anbefales til alle, særligt til fagligt aktive og til de generationer, der ikke har haft fagbevægelsens historie som en del af deres grunduddannelse. Hvis man skal gøre sig klog på fremtiden, er det som bekendt klogt at kende sin fortid.

Arbejdernes historie i Danmark 1800-2000. Lars K. Christensen, Søren Kolstrup og Anette Hansen. 464 sider. 249 kr. SFAH's skriftserie nr. 46.

Majbrit Berlau er regionsformand i Dansk Socialrådgiverforening og medlem af Enhedslisten.

DEN STORE BØLGE

Anders Laubjerg, brancheformand for Metal Hovedstaden, har lavet en interessant bog om en række københavnske metalarbejdspladser og de arbejdere, der havde deres dagligdag på disse gennem et århundrede.

AF EBBE RAND JØRGENSEN

»Den store bølge« er Forlaget Sohns bidrag til Industriklutturens år i 2007.

København som industriby er fortid. De store velkendte virksomheder er væk: Valby Maskinfabrik, Titan, Atlas, B&W Skibsværft og mange flere. Virksomheder, som skabte en stor og stærk københavnsk industriarbejderklasse. En epoke, som startede i slutningen af 1800-tallet, er slut.

»Det var ikke nogen tsunami i fysisk forstand, der skyllede ind over landet i sidste fjerdedel af 1800-tallet, og som først trak sig tilbage hundrede år senere. Alligevel var det »en stor bølge«, der efterlod sig et varigt forandret land,« skriver Anders Laubjerg i indledningen.

Som skibsbygger og tidligere formand for skibssmedene i afd. 5, nu brancheformand i den sammenlagte Metal Hovedstaden, er han selv en del af denne »bølge« sammen med de 31 interviewpersoner, der har bidraget til bogen.

Det er der kommet en interes-

sant beretning ud af. Først og fremmest levende, fordi den bliver fortalt af dem, der var med. De fortæller lige ud af landevejen. Men de er også forskellige personer med meget forskellige udgangspunkter og interesser. Men med nogle fælles træk. Alle faglærte metalarbejdere, alle mænd og alle politisk og/eller fagligt aktive gennem en lang periode af deres arbejdsliv.

Anders Laubjerg har naturligt nok taget udgangspunkt i de aktive i Metalarbejderforbundet. Andre grupper, som f.eks. de ufaglærte mænd og kvinder, er dermed ikke repræsenterede. Den historie må andre tage sig af.

SAP's vending mod industrien

Det er altså basal historieskrivning uden dybsindige analyser. Den dybere forståelse af, hvad der skete, da de lukkede og slukkede den ene virksomhed efter den anden, må vente til en anden gang.

Det er ikke mindst spændende læsning for de mange, som har været en del af historien. Det gælder alle

dem, der har været en del af de politiske og faglige kampe på virksomhederne, eller som bare har haft deres daglige arbejde der.

Til dem hører også et par håndfulde revolutionære, som var medlemmer af SAP i en periode i årene efter 1980. Det er skæbnens ironi, at SAP's beslutning om »vendingen mod industrien« betød, at vi lige netop nåede at blive en del af den »bølge«, der afsluttede Københavns industrielle periode.

Undertegnede gik selv ind gennem fabriksporten på motorfabrikken på Christianshavn i 18982 og var med til at lukke og slukke på værftet ude på Refshaleøen 14 år senere.

Det forklarer en del af min umiddelbare begejstring for bogen. Den er et gensyn med flere gamle kolleger på de to arbejdspladser. Den rammer også flere steder meget præcist, når det drejer sig om stemningen og tonen.

Festkultur på maskinfabrikken

Jeg læste med stor fornøjelse den beskrivelse, som Bjarne Gårdsvoll giver

af det sociale miljø på motorfabrikken. Vi arbejdede en kort periode i samme afdeling på MAN B&W-Diesel.

Der var lidt af en festkultur: Når der var fødselsdag eller jubilæum, mødtes man om morgenen kl. 7 over en kop øl. Det var almindelig kutume ved sådan en lejlighed, at maskinerne ikke blev rørt den første time. Ved 8-tiden begyndte mester at gå hvileløst op og ned ad gulvet, så var det tid at drikke ud og starte dagens arbejde. Men først skulle mester rundt og give hånd.

Det var ikke uproblematisk med det meget øldrikkeri i hverdagen, men der var i hvert fald et utroligt sammenhold, som jeg ikke har oplevet før eller siden. Det viste sig ved

flere lejligheder, bl.a. da seks kolleger blev fyret i forbindelse med en konflikt med en mester. Da satte vi os i kantinen, og vi fik et delvist medhold, og de fem blev genantaget.

En af de fester, vi holdt, var om morgenen på min sidste arbejdsdag. Vi var nogle stykker, der blev fyret på grund af nedskæringer. Den morgen trak det ekstra længe ud med at starte op, jeg skulle jo have min afskedsgave, tre flasker rødvin af den bedste.

50'ernes kampe

Flere af de interviewede havde virkelig fingeren på pulsen rent politisk og fagligt. Især halvtredserne er en turbulent tid både i de politiske miljøer og på arbejdspladserne. Storstrej-

kerne i 1956 står centralt i flere af beretningerne. Især DKP'erne spiller en central rolle, ikke mindst da Aksel Larsen træder ind på scenen og udnævner »situationens generalstab«. Socialdemokraterne, som også er aktivt til stede på arbejdspladserne, prøvede gennem AIC (Arbejdernes Informations Central) at dæmme op for DKP's indflydelse. Men omkring 1956-strejkerne fik DKP-tillidsfolkene stor opbakning blandt socialdemokratiske medlemmer.

Men det, der ikke lykkes for AIC og socialdemokraterne, sker alligevel delvist på grund af andre begivenheder. Krisen i Ungarn, da sovjetiske tropper invaderede landet, betyder et tilbageslag for DKP på arbejdspladserne. De har naturligvis svært ved at

Solidaritetsindsamling i kantinen på B&W Skibsværft.

»forklare« Sovjetunionens adfærd. De forsøger med et vist held at vinde det tabte tilbage med »kronestrejkerne« (kravet var en krone mere i timen).

Da begivenhederne i Ungarn og DKP giver anledning til Aksel Larsens brud med partiet og dannelsen af SF, går mange af de aktive tillidsfolk med i SF.

Blandt dem er »Sølvråven«, mangeårig arbejder og tillidsmand på B&W Skibsværft. Han fortæller om en delegationsrejse i Ungarn i 1955: »Tivlen begyndte at nage. (...) Vi boede luksuriøst og spiste godt, men på mig virkede det som Potemkinkulisser. Når vi – eller partiets spidser som generalsekretær Rakosi – kørte gennem byens gader, skete det med rasende fart og ofte med hornet i bund i særlige midterspor i gaderne.« (Interview med Bjarne Jensen, s. 190)

Bogens personer beskriver levende, hvordan medlemmerne af de tre partier bekæmper hinanden ikke mindst i forbindelse med valg af tillidsfolk og fagforeningsbestyrelser. Men forholdet mellem partierne er

også præget af samarbejde og venskaber på tværs, ikke mindst ude på arbejdspladserne.

Den yderste venstrefløj omtales kun nogle få steder i bogen, bl.a. som »kineserne« på B&W-Skibsværft. Dog har Søren Søndergård fået et afsnit, hvor han fortæller om sin tid på skibsværftet og sit medlemskab af RSF/SAP og af Enhedslisten.

Afvikling uden modstand

Det faglige opbygningsarbejde, der omtales i bogen kan kun aftvinge respekt. Trods indbyrdes stridigheder er de virkelig i stand til at skabe resultater. Derfor er det slående hvor smertefrit, det går med at afvikle størstedelen af den københavnske metalindustri. Det sker næsten uden sværdslag. Og – hvis vi skal være lidt selvkritiske – uden at det lykkes for den yderste venstrefløj, inklusive SAP, at skabe et effektivt modspil.

Vi er åbenlyst oppe mod stærke kræfter. Nyliberal globalisering, hvis man skal sige det superkort. Alligevel kunne man have forestillet større og

mere markante protester. I den situation er der jo næsten alt at vinde og intet at tabe.

I tilfældet med skibsværftet på Refshaleøen er der indtil sidste øjeblik en dagsorden, der hedder: Vi skal nok redde værftet. Den blev ikke støttet af ledelsen, der så det som sin opgave at afvikle værftet.

Redningsplanen blev et perspektiv for tillidsmændene og de lavere funktionærer. Og de troede på den til det sidste minut.

Den tog luften ud af de aktioner, der var den sidste tid: bundpropper, der blev væk og arbejde langsomt aktioner.

En januardag i 1996 går jeg ind i buret og afleverer mit værktøj til min kollega »Cykelstyret«. Det skal lægges til side, indtil krisen er overstået, og vi kan starte op på næste nybygning.

Jeg vil give ordet til »Cykelstyret« der fortæller om sine overvejelser dengang:

»Andre syntes nok, at vi var naive, men jeg troede på en redning lige til det sidste og lidt mere til. Jeg var selv personen, der som sidste mand lukkede de store skibsbygningshaller den 23. februar 1996. Jeg nåede at blive fyret tre gange, det vil sige opsigelsesperioden blev forlænget to gange.« (interview med Kaj Samuelson, s. 219).

Han kom aldrig til at udlevere mit værktøj igen, nu har det ligget i værktøjsburet og ventet på mig i 11 år.

Den store bølge. Af Anders Laubjerg. 301 sider. 249 kr. Udgivet af Forlaget Sohn.

Ebbe Rand Jørgensen er tidligere arbejdermand på MAN B&W-Diesel og tidligere anhugger og svejser på B&W Skibsværft.

Mange industriarbejderes værktøj er blevet godt rustent, siden de store arbejdspladser lukkede ned på stirbe i løbet af halvfemserne.

Arbejderaristokratiet – en myte?

AF BERTEL NYGAARD

Hvorfor har arbejderbevægelsen ikke ført en konsekvent antikapitalistisk politik? Hvad er grundene til reformisme og accept af det kapitalistiske system inden for arbejderbevægelsen og store dele af arbejderklassen? Hvorfor har dele af arbejderklassen bakket op om racistiske, chauvinistiske, nationale og kulturelle skel og disses ødelæggende konsekvenser, i stedet for at støtte en samlet, international og mangfoldig klassepolitik? Hvorfor har så mange arbejdere stemt på ikke kun Poul Nyrup Rasmussen og Tony Blair, men også Pia Kjaersgaard og George Bush?

Arbejderaristokratiet

En traditionel marxistisk forklaring af tilpasningen til den eksisterende kapitalisme er teorien om arbejderaristokratiet. Her hævdes, at en del af arbejderklassen gennem relative økonomisk-soziale privilegier, ikke

Årsagerne til reformismen og til udbredelsen af reaktionære værdier i dele af arbejderklassen har været diskuteret gennem hele arbejderbevægelsens historie. De seneste årtiers politiske og økonomiske udvikling har givet spørgsmålet ny aktualitet. Det er nu blevet genstand for fornyet international diskussion. Udgangspunktet er den omdiskuterede teori om »arbejderaristokratiet« som et lag i arbejderklassen, der på grund af sine særlige privilegier er tilbøjeligt til at forsvare kapitalismen.

mindst forholdsmæssigt fordelagtige løn- og arbejdsforhold, bringes til at acceptere og forsvare kapitalismen.

Begrebet »arbejderaristokrati« har rødder tilbage til nogle af Friedrich Engels' breve fra 1850'erne. Dets stærke stilling inden for marxistiske traditioner skyldes dog især Lenins forklaring af »opportunismen«, især i lyset af, at de vesteuropæiske socialdemokratier i 1914 trodsede alle erklæringer om international klasse-

solidaritet ved at give støtte til deres respektive regerings krigspolitik under Første Verdenskrig.

Lenins forklaring gik ud fra et verdensøkonomisk perspektiv: De imperialistiske lande pumper »superprofitter« ud af de undertrykte lande, dvs. de henter større overskud, end hvad der kan presses ud af arbejderne i de industrialiserede, imperialistiske lande. Derfor kan de imperialistiske landes kapitalister – »på

Superprofitter fra udbygningen af tredjeverdenslande kan ikke forklare de reaktionære tendenser hos arbejdere i den rige verden, hævder den amerikanske sociolog Charlie Post. Som forklaring på årsagen til »arbejderaristokratiet« peger han i stedet på de politiske styrkeforhold, organisationsbureaukratiet og forsvaret for individuelle privilegier.

tusinde måder, direkte og indirekte, åbent og skjult« – bestikke arbejderbevægelsens ledere og udvalgte dele af arbejderklassen. Og dette aristokrati af arbejdere, som borgerliggøres i levevis, lønniveau og udsyn, fungerer ifølge Lenin som hovedstøtte for den »opportunistiske« politik. Medlemmerne af arbejderaristokratiet er, med Lenins ord, »bourgeoisiets virkelige agenter i arbejderbevægelsen».

Teorien om arbejderaristokratiet er blevet videreudviklet siden. I 1980'erne søgte Max Elbaum og Robert Seltzer at videreudvikle teorien gennem en analyse af superprofitens rødder i monopolkapitalen, dvs. udryddelsen af konkurrencens pres mod den enkelte virksomheds profitter gennem koncentrationen af én type produktion i en eneste eller nogle få firmaer. De superprofitter, der gør enkelte firmaer i stand til at tilbyde deres ansatte bedre løn- og arbejdsforhold end andre, har dermed også kilder inden for de rige lande selv.

For nylig har den australske socialist Jonathan Strauss forsvaret en lignende forståelse i tidsskriftet *Links*. Han understreger bl.a., at »bestikkelsen« af arbejderaristokratiet ikke

må misforstås som en slags sammensværgelsesteori, men må forstås bredt, som en analyse af det globale borgerskabs politik som helhed. Herunder vil Strauss forstå f.eks. opbygningen af velfærdsstater som bidrag til dannelsen af et systemaccepterende lag af relativt velstillede arbejdere – et arbejderaristokrati på globalt plan.

Mod teorien om arbejderaristokratiet

Inden for det sidste år har amerikanske marxistiske sociolog Charlie Post indledt en kritik, med efterfølgende debat, af arbejderaristokrati-teorien i tidsskriftet *Against the Current*. Imod Lenins teori om »bestikkelse« gennem superprofitter fra tredjeverdenslande indvender han, at kun 5 procent af verdens investeringer foregår uden for det enkelte lands grænser, og at kun en mindre del af disse 5 procent er investeringer i udviklingslandene – reelt omtrent 1,25 procent. Superprofiten fra tredjeverdenslandene er altså slet ikke stor nok til at forklare lønforskellene mellem arbejdere i de rige lande.

Dernæst vender Post sig mod teorier om superprofitter på grundlag

af monopoldannelse. Selv om visse sammenfald mellem monopoldannelse og høje profitter kan iagttages umiddelbart efter Anden Verdenskrig, skyldes de ikke så meget monopolstillinger som indbyrdes forskelle i arbejdets produktivitet og kapitalintensivitet. Og selve tanken om en monopolkapitalisme bygger på illusionen om en kapitalisme baseret på »perfekt konkurrence« mellem mange, forholdsvis små og ligedannede virksomheder. I den virkelige verden er det konkurrencen selv, der afføder monopoldannelser.

Endelig vil Post gennem et historisk udblik vise, at de faglærte og relativt velbetalte arbejdere har dannet ryggraden i nogle af de mest afgørende radikale arbejderkampe gennem det 20. århundrede. Arbejdere bliver altså ikke automatisk reformistiske eller konservative af at få mere i løn.

En alternativ forklaring

Herpå udvikler Post en alternativ forklaring af tilpasningstendenser og reaktionære træk hos arbejdere, bl.a. ud fra Ernest Mandels teori om bureaukratier.

Udgangspunktet er arbejdernes strukturelle stilling under kapitalis-

men: Fordi arbejderne må sælge deres arbejdskraft, er det umuligt for klassen som helhed at kæmpe konstant. Flertallet af dem kan kun engageres i kampe i afgrænsede perioder.

Kun et mindretal inden for arbejderklassen forbliver aktive, selv i de forholdsvis »stille« perioder. På grund af behovet for at opretholde de delsejre og resultater, som er vundet gennem kampene, må nogle af disse fuldtidsaktivister indgå i et lag af administratorer og embedsfolk i partier og fagbevægelser. Og i takt med, at fagforeninger anerkendes og indlemmes som forhandlingsparter i det kapitalistiske samfund, vokser dette embedsapparat naturligt.

Medlemmerne af dette embedsapparat har således andre livsbetingelser end f.eks. de industriarbejdere, de repræsenterer. Af denne særstilling udspringer særlige interesser og en tendens til et særligt politisk perspektiv. Fordi det er fagforeningen eller partiet som organisationer, der sikrer dem deres personlige overlevelse, levestandard og anseelse, er de enkelte medlemmer af arbejderbureaukratiet tilbøjelige til at betragte organisationens opretholdelse som det væsentligste hovedmål – hvad Ernest Mandel kaldte »organisationsfetichisme«. Og fordi yderligtgående eller revolutionære aktioner er risikable for organisationernes stilling, vil laget af bureaukrater generelt søge at holde både krav og kampformer inden for kapitalismens rammer.

Af denne organisationsfetichisme udspringer ikke kun en »delsejrenes dialektik«, dvs. en fokusering på de daglige delresultater på bekostning af de antikapitalistiske, strategiske mål. Der udspringer også den opfattelse, at arbejderbevægelsens ledere og embedsfolk kender arbejderne sande interesser bedre end arbejderne selv, og at lederne derfor har krav på at blive adlydt af medlemmerne, snarere end omvendt.

Hvorfor accepterer arbejderne da denne bureaukratisering? For arbejderklassens flertal, påpeger Charlie

Post, forekommer det ofte mere fordelagtigt og realistisk at kæmpe for »en rimelig del af kagen« end at bekæmpe kapitalismen som helhed. Og især i økonomiske opgangsperioder, hvor de reformistiske ledere faktisk er i stand til at fremvise resultater, vil arbejderne ofte kunne finde denne formening bekræftet i praksis. Derfor er der en tendens til, at reformismen vinder størst opbakning i sådanne perioder.

Reformismen kommer imidlertid i krise, når fremgangen afløses af økonomisk recession, som det skete fra 1970'erne og frem. Arbejdsgiverne ser sig her nødsaget til at skifte taktik, fra samarbejde og gradvise indrømmelser til en kamp for nedskæringer. Arbejderbureaukratiets organisationsfetichisme, dets selvopretholdelsesdrift, presser det til nok engang at tilpasse sig de nu ændrede omstændigheder – altså kapitalens krav om profit – ved nu at føre begrænsnings- og nedskæringspolitik. De seneste årtiers socialdemokratiske politik, fra Gerhard Schroeder i Tyskland til Lula i Brasilien, giver utallige eksempler.

Dette fører selvsagt til svækket opbakning til reformistiske partier og fagforeninger, der mister opbakning. At forholdsvis mange arbejdere da bevæger sig fra reformismen mod højre – og ikke mod venstre – har til dels strukturelle forudsætninger: Arbejdere er nemlig ikke kun kollektive producenter med en fælles social interesse i at overtage produk-

tionsmidlerne. De er også presset til at konkurrere indbyrdes om de faste jobs, høje lønninger osv. Den enkelte arbejder har dermed ikke kun materielle interesser som del af arbejderklassen som helhed, men har også stærke materielle interesser som individ i at fastholde egne privilegier over for konkurrenter. Og hvis ens gode job hænger sammen med alder, køn, hudfarve, seksuelle orientering, religion, politiske tilhørsforhold eller fodboldhold, har man jo en individuel interesse i at hævde sådanne træk imod anderledes konkurrenter.

Samtidig har arbejderne »flugt mod højre« forudsætninger i de aktuelle politiske styrkeforhold og arbejderne kamperfaringer: I en situation, hvor der ikke kun mangler større praktiske kamp- og sejr-erfaringer for arbejderklassen selv, men også mangler et åbenlyst troværdigt alternativ til venstre for reformismen, der ville kunne betone arbejderens tilhørsforhold til en international, multikulturel arbejderklasse med fælles antikapitalistiske interesser, står højrefløjsideologier som det eneste samlede bud på en helhedsmening på grundlag af ens materielle interesser. Og med denne flugt mod højre er systemaccepten kun blevet forstærket.

Flere kilder til systemaccept?

Såvel Posts kritik af tesen om arbejderaristokratiet som hans alternative forklaringsmodel har affødt flere kritiske indlæg i *Against the Current*.

» Fordi det er fagforeningen eller partiet som organisationer, der sikrer dem deres personlige overlevelse, levestandard og anseelse, er de enkelte medlemmer af arbejderbureaukratiet tilbøjelige til at betragte organisationens opretholdelse som det væsentligste hovedmål – hvad Ernest Mandel kaldte »organisationsfetichisme«.

Sebastian Lamb finder, at Posts forklaring ud fra en materiel basis er for snæver, og at den er tilbøjelig til at reducere al undertrykkelse til konkurrencen på arbejdsmarkedet. Nok udgør denne konkurrence et grundlag for konservatisme i arbejderklassen, men ved siden af den findes andre undertrykkelsesformer, der ikke kan reduceres til arbejdsmarkedets mekanismer: kønsbaseret, racistisk, seksuel og national undertrykkelse. Alle disse bidrager til at udvikle reaktionære holdninger og accept af det kapitalistiske system.

Post medgiver i sit svar, at sådanne undertrykkelsesformer ikke kan reduceres til klassebaseret udbytning, og at flere af dem er opstået uafhængigt af kapitalismen. Men, fortsætter han, de er blevet indarbejdet i de moderne kapitalistiske samfundsordener. Dermed indgår de i udbytningsprocessen, og derfor bør man ikke betragte disse undertrykkelsesmekanismer som selvstændige i forhold til den klassebaserede udbytning, men i stedet se på, hvordan kapitalistiske klasseforhold former og omformer de kønsbaserede, racistiske og nationale undertrykkelsesforhold.

For teorien om arbejderaristokratiet

Steve Blooms debatindlæg forsvarer derimod det traditionelle begreb om arbejderaristokratiet: Lenins tese gjaldt ikke den enkelte virksomheds investeringer og berigelse, skriver han. I stedet påpegede Lenin, hvorledes »imperialistiske superprofitter vokser frem, idet herskende klasser i deres helheder agerer via de imperialistiske stater«. Udsugningen af superprofitter gjaldt således hele lande, ikke enkelte arbejdere eller grupper af arbejdere. Og denne skæve balance blev ikke skabt primært via rent økonomiske mekanismer, f.eks. virksomhedsinvesteringer, men især ved imperialistiske, militære manøvrer – eller i dag institutioner som Verdensbanken, IMF eller internationale aftaler.

De enorme summer, som her ved kanaliseres fra »syd« til firmaer og stater i »nord« har en række afledte virkninger, der skaber fordele for arbejdere i visse sektorer og visse lande. Dels finansierer de indenlandske investeringer i den kapitalintensive produktion, hvis relativt høje lønninger nogle af de rige landes arbejdere nyder godt af; dels er de med til at finansiere offentlige goder som uddannelse, sygehuse, biblioteker osv.

Sådanne relative privilegier afspejles i de relativt privilegerede arbejderes udsyn. Nok har højtlønnede og faglærte grupper af arbejdere, som Post påpeger, stillet sig i spidsen for mange afgørende kampe. Ikke desto mindre er netop sådanne grupper ofte tilbøjelige til at forsvare deres egne specifikke privilegiers grundlag, herunder imperialistisk udbytning og krig.

Charlie Post afviser Blooms analyse af internationale forhold med udgangspunkt i de imperialistiske stater og deres krigsførelse. Med henvisning til den canadiske marxist Ellen Meiksins Woods understregning af, hvorledes kapitalismens opståen fører til en adskillelse af det »politiske« og det »økonomiske«, understreger han, at »det, der adskiller den kapitalistiske imperialisme fra den prækapitalistiske, er netop fraværet af den ikke-markedsbaserede undertrykkelse«, dvs. den militære magt, monopolmagt o.l.. Nok behøver kapitalismen en stat, eller et system af stater, for at skabe de generelle betingelser for den kapitalistiske produktion, herunder for at holde arbejderne adskilt fra produktionsmidlerne, for at håndhæve love for konkurrencen og for at undertrykke bevægelser fra neden. Den har imidlertid ifølge Post ikke brug for stater og krige til at påvirke priserne eller for at hæve profitterne.

Videre i debatten

Så vidt debatten i Against the Current. Disse hidtidige bidrag til den

aktuelle debat om arbejderaristokrati-begrebet lægger dog op til yderligere refleksioner.

Først og fremmest forekommer det mig, at uenigheden mellem Post og fortalere for arbejderaristokratibegrebet ikke synes at være fundamentalt uovervindelig. Post tager hovedsagelig udgangspunkt i indre modsætninger i arbejderens strukturelle stilling i kapitalismen. Lenin, Strauss og Bloom tager derimod udgangspunkt i det internationale borgerskabs interesser i at give indrømmelser til arbejderne i de imperialistiske lande for at opnå relativ ro og dermed sikring af den kapitalintensive produktion. Den første tager udgangspunkt i arbejderens interessekamp, den anden i borgerskabets. Hver for sig er disse udgangspunkter ensidige, men til sammen synes de reelt at supplere hinanden.

Et eksempel til illustration kunne være den moderne vestlige velfærdsstat – et af Strauss' eksempler på resultater af en bredt defineret »bestikkelse«. Velfærdsstaten er ikke »socialisme«, som bl.a. kræfter på borgerskabets højrefløj har hævdet. Den er på den anden side heller ikke skabt på borgerligt initiativ alene, men på baggrund af reelle indrømmelser til arbejderbevægelsen, et resultat af denne bevægelsens mangeårige opbygning og kampe. Ej heller er velfærdsstaten en ren »narresut«, sådan som sekteriske venstrefløjskræfter har hævdet; velfærdsstatens fordele for arbejderbefolkningen er bestemt reelle, sammenlignet med f.eks. »natvægterstaten«. Men det er uomtvisteligt, at velfærdsstaten har givet rammer for en relativ politisk passivisering af arbejderklassen netop gennem sine indrømmelser af bedre kår for de danske arbejdere. Det, der nogle gange betegnes som »klientgørelsen« eller »umyndiggørelsen« i den moderne velfærdsstat, kan i vidt omfang relateres til det forhold, at den ikke er formet gennem (eller med henblik på) direkte politisk deltagelse fra arbejderne selv, men

Medlemmerne af arbejderaristokratiet var, med Lenins ord, »bourgeoisiets virkelige agenter i arbejderbevægelsen«. Ikke mindst de socialdemokratiske ledeses støtte til deres regerings krigspolitik i Første Verdenskrig overbeviste ham om dette.

derimod i et samarbejde mellem arbejderbevægelsens bureaukratiske lag og tilsvarende administratorer blandt arbejdsgivere og i staten. Den væsentlige metodiske pointe i henseende til diskussionen mellem Posts bureaukratiseringsteori og teorierne om »arbejderaristokratiet« er, at velfærdsstaten, den relative privilegering af de danske arbejdere gennem accept af kapitalismens systemrammer, må ses som et resultat af accept fra både arbejderbevægelsen og borgerskabets repræsentanter.

Skønt Posts bureaukratibegreb bestemt er frugtbart og nødvendigt, bør man således næppe uden videre godtage hans blanke afvisning af arbejderaristokratibegrebet. Det forekommer fortsat at være et nødvendigt led i en analyse af systemaccept-processerne som helhed.¹ Endnu mindre lader hans opfattelser af statens helt passive rolle i kapitalismen og af kapitalismens opståen i ét land i isolation – begge pointer formuleret af Post i nærmest skolastisk troskab mod Ellen Meiksins Wood (og mere Wood'sk end Wood selv) – sig godtage. Næppe heller bør man dog blot videreføre de traditionelle arbejderaristokrati-analyser, der ikke fokuserer systematisk på forudsætningerne i bureaukratiseringstendenser i arbejderens egen bevægelse.

Også på et andet punkt bør diskussionen videreføres. Posts insisteren på at sammentænke de forskellige undertrykkelses- og udbytningsformer er bestemt velvalgt og frugtbart. Alligevel kan et element af Lambs kritik videreføres: Posts manglende eksplicitte differentiering af forskellige former for systemtilpasning. De meget generelle vendinger, hvori han holder sin

analyse, medfører et fokus, der på én gang er for snævert og for bredt. Ved kun at betragte arbejderne ud fra ét strukturelt aspekt af deres liv, deres eksistens som lønarbejdere i konkurrence og samvirke med andre lønarbejdere, ser han bort fra de utallige konkrete sammenhænge, de indgår i. Og dermed bliver hans konklusioner udelukkende generelle. Posts model kan således ikke umiddelbart forklare de specifikke forskelle mellem f.eks. forskellige indarbejdelser af systemaccept i forskellige nationale kulturer. Hvorfor er det f.eks., at de nordeuropæiske arbejderbevægelser generelt har ligget et godt stykke til højre for de sydeuropæiske, men til gengæld ofte har opnået større og dybere forankring inden for de nordlige lande? Forklaringen på dette kan ikke findes i generelle strukturelle træk ved det at være arbejder, men skal søges i de specifikke, konkrete forhold i de forskellige lande, herunder nationale politiske kulturer og traditioner.

Hvis styrken ved Posts position dermed ligger i påpegningen af bureaukratiseringstendenser i arbejderklassen selv, så ligger en væsentlig del af svagheden i hans tilbøjelighed til at isolere sine forklaringselementer i en abstrakt form.

Note

- 1 Eller rettere: betragtningsmåden bag begrebet forekommer nødvendig. For man burde måske finde et bedre ord end »aristokrati« og »bestikkelse« til at betegne så relativt komplicerede processer. De to ord vækker uvægerligt associationer om klart afgrænselige grupper af korrumperede, dekadente livsnydere – hvilket næppe var en utilsigtet agitatorisk bivirkning i Lenins kontekst, men nok mindre velagt til at formidle mere præcise analyser.

Litteratur

Max Elbaum & Robert Seltzer »The Labor Aristocracy: The Material Basis for Opportunism in the Labor Movement«, del I-III, *Line of March*, nr. 11, 12 & 13/14, 1982-83

V.I. Lenin: »Imperialismen som kapitalismens højeste stadium«, *Lenin Udvalgte værker*, bd. 6, Kbh. 1981

Ernest Mandel: *Power and Money*, London & New York 1992

Charlie Post: »The Myth of the Labor Aristocracy«, del I-II, *Against the Current*, nr. 123 & 124, 2006. (Både disse og den efterfølgende debat kan findes via www.solidarity-us.org)

Jonathan Strauss: »Monopoly Capitalism and the Bribery of the Labour Aristocracy«, *Links: International Journal of Socialist Renewal*, nr. 26, 2004

DEBAT OG FREMGANG

PORTUGAL

Livlig debat hos Venstrebløkken

Den 2-3. juni afholdt Venstrebløkken sin femte kongres i Lissabon. Siden sin dannelse i 1999 har denne portugisiske enhedsliste konsolideret sig med over 4.000 medlemmer, hundrevis af lokale byrådsmedlemmer, 8 parlamentsmedlemmer og en aktiv deltagelse i de sociale bevægelser. Portugal har 10,5 mill. indbyggere.

Kongressen var domineret af ønsket om at opbygge en stærk venstreopposition til den social-liberale Socrates-regering.

Kongressen samlede over 600 delegerede, og omdrejningspunktet for debatten var fire tendensforslag, som afspejlede det interne pluralisme, der hersker i Venstrebløkken. Tendens A havde opbakning fra de tre organisationer, som dannede Venstrebløkken: den portugisiske sektion af Fjerde Internationale (APSR), det eks-maoistiske UDP, og Politica XXI, som stammer fra kommunistpartiet. Dertil

kom mange uden tilknytning til de tre organisationer. Forslaget foreslog opbygning af et venstrealternativ til Socrates-regeringen med hovedvægten på kampen mod klimatruslen og mod alle kapitalismens uretfærdigheder. Tendensen fik støtte fra ca. 75 af de delegerede.

Tendens B fremlagde et forslag, som især handlede om Venstrebløkkens interne funktion og den korrekte håndtering af den interne pluralisme. Gruppen samlede opbakning fra 5 procent og bestod af medlemmer med baggrund i forskellige venstrefløjsgrupper i 1970'erne.

Tendens C var mest kritisk i forhold til ledelsen og fik opbakning fra 12 procent. Bag gruppen stod især gruppen Ruptura/FER, som er en del af den internationale Moreno-trotskyistiske strømning. Forslaget angreb ledelsen for mangel på internt demokrati og kritiserede også Venstrebløkkens deltagelse i det Europæiske Venstreparti.

Endelig var der tendens D med opbakning fra 3 procent af de delegerede, som

insisterede på et kraftigere engagement i de sociale bevægelser, men forslagene var meget lig dem i forslag A.

De fire tendenser blev repræsenteret i den nyvalgte 80

personer store ledelse i forhold til deres opbakning. Kongressen valgte også Francisco Louça fra APSR som talsperson.

FRANKRIG

Fremgang for LCR i parlamentsvalget

Parlamentsvalget den 10. og 17. juni i Frankrig fandt sted en måned efter kampen om præsidentposten. Kort fortalt sikrede præsident Sarkozy sig et komfortabelt flertal, om end socialisternes nederlag blev knap så slemt som forventet. (186 af 577 mandater).

Den franske sektion af Fjerde Internationale (LCR) stillede op over hele landet i første runde og fik en pæn fremgang sammenlignet med valget i 2002. Derimod kom resultatet slet ikke i nærheden af opbakningen til Olivier Besancenot (LCR's populære præsidentkandidat, se SI nr. 219.)

De 492 LCR-kandidater fik tilsammen knap 529.000 stemmer. Til sammenligning stillede LCR i 2002 op i 441 valgkredse og fik 320.000 stemmer – altså en fremgang på 209.000 stemmer eller 66 procent. Det samlede antal stemmer er stort set det samme de to år.

Procentmæssigt lykkedes det kun LCR at få over 5 procent i en enkelt valgkreds både i 2007 og i 2002, men i år fik man 4-5 procent i seks valgkredse (mod en enkelt i 2002), og 3-4 procent i 71 kredse (4 i 2002). I de fleste kredse fik LCR mellem 2 og 3 procent, i 2002 var det mest almindeligt med mellem 1 og 2 procent.

LCR's forankring i en række lokalområder gennem de senere år forklarer partiets fremgang, især i byer som Bordeaux, Toulouse og Grenoble, og ikke mindst i Marseilles fik den yderste venstrefløj et historisk flot resultat. Omvendt blev den fremgang, som Besancenot havde i de traditionelle industriområder i det nordlige og østlige Frankrig, ikke gentaget i parlamentsvalget.

Det skrev vi for 25 år siden

Om anerkendelse af PLO og VS' deroute

I august 1982 førte det israelske militær krig i Libanon for at presse PLO's styrker ud af området. Socialistisk Arbejderpartiet daværende ugeavis Klassekampen kommenterede bl.a. situationen med krav om en ændret dansk politik over for Israel:

Den danske regering er ikke ked af at erklære, at den støtter folk, der kæmper for frihed og international selvstændighed. Ligesom mange andre vestlige regeringer har den intet foretaget sig. Danmark har ikke afbrudt forbindelserne med Israel eller anerkendt PLO.

Med denne larmende tavshed har de bidraget til det pres mod PLO, som Israels Sharon og USA's Philip Habib er tildelt hver sin rolle i. Det militære pres bliver omsat til et diplomatisk og politisk pres. Og alle, der har gentaget vrøvlet om, at det er en »løsning«, at PLO rømmer Vest-Beirut, eller at PLO anerkender palæstinenserne bødde, Israel, har spillet med i det spil.

Opgaven for alle, der siger, de forstår palæstinenserne kamp, er stadig: Tving den hjemlige regering til at anerkende PLO, støtte palæstinenserne nationale kamp og afbryde

enhver forbindelse med den organiserede terrorisme i Mellemøsten: Israel.

I samme måned bragte Klassekampen et interview med to ledende medlemmer af den lille Fjerde Internationale-sympatiserende VS-fraktion Revolutionære Socialister, der havde besluttet kollektivt at forlade VS til fordel for en sammenslutning med SAP. De to RS'ere, Vagn Rasmussen og Mads Bruun Pedersen, forklarede bl.a. bruddet med VS ud fra partiets internationale politik:

– VS' internationale arbejde mener vi efterhånden er kriminelt. Partiet, organer i partiet eller partimedlemmer har i dag kontakter med så

forskellige retninger som kinesisk, vietnamesisk og nordkoreansk stalinisme, med småborgerlige regimer i Afrika, med Jaruzelskis reformistiske venner i VpK (kommunistpartiet, red.) i Sverige, med SV i Norge, som for nylig skilte sig af med sin revolutionære fløj.

– VS vil ikke »binde sig« internationalt. De vil »stå frit«. Det mener vi, er lige så forrykt som det, vi i sin tid i VS kaldte Farum-socialisme. Det var nogle ideer i Farum-afdelingen om at opløse det centrale apparat. I stedet skulle man have en slags delegeret-forsamling, hvor man kunne mødes engang imellem, sludre lidt sammen og koordinere lidt. Det kunne enhver se, var idiotisk.

– Men ligesom man ikke kan være et kampparti og gå foran i løsningen af krisen alene for Farum og omegn, så kan det tilsvarende heller ikke lade sig gøre alene for Danmark. Det er nødvendigt med et internationalt parti med afdelinger i de forskellige lande – i de kapitalistiske, de hel- og halvkoloniale stater og i arbejderstaterne – og afdelingen i Danmark må have afdelinger i alle egne af dette land.

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

BLIV MEDLEM AF SAP!

Socialistisk Arbejderparti – SAP – er en revolutionær socialistisk organisation.

Vi arbejder som en del af Enhedslisten og SUF på at opbygge og styrke disse organisationer. Målet er at skabe et aktivt handlende parti og ditto ungdomsorganisation, der bidrager med handlingsforslag og politiske perspektiver til de aktuelle sociale mobiliseringer og ved en egentlig samfundsomvæltning.

SAP er også den danske afdeling af Fjerde Internationale, en global organisation for revolutionære socialister.

Læs mere på www.sap-fi.dk
Vær med i arbejdet
– bliv medlem af SAP –
Kontakt os på: sap@sap-fi.dk

Nyt kursuscenter i Amsterdam

Til tjeneste for progressive kræfter i hele verden!

The International Institute for Research and Education (IIRE)
er flyttet til nye og bedre lokaler.

Siden 1982 har tusindvis af aktivister besøgt centeret i Amsterdam for at deltage i kurser, seminarer og studiegrupper om alle tænkelige emner, der vedrører frigørelse fra undertrykkelse og udbytning. De fleste er kommet fra den tredje verden, men der har været deltagere fra alle verdensdele, også mange fra Danmark.

IIRE blev grundlagt af Ernest Mandel og er registreret som en international non-profit forening i henhold til belgisk og hollandsk lovgivning. På 25 år har instituttet eta-

bleret sig som et fremtrædende center for udvikling af kritisk tænkning og for udveksling af erfaringer mellem folk, som er engageret i konkrete, daglige kampe. Instituttets kurser giver deltagerne en unik mulighed for i en periode at trække sig tilbage fra den daglige aktivisme for at studere, reflektere over deres engagement i en verden i forandring og udveksle ideer med folk fra andre lande.

Efter mange måneders flytterod og istandsættelse er centeret nu klar til at fejre sit 25 års jubilæum med en

åbningsreception i nye og bedre lokaler. Faciliteterne omfatter en stor konferencsal, møderum, professionelt tolkeudstyr, moderne køkken og soveværelser til deltagerne.

Instituttet har også fået ny hjemmeside, hvor man bl.a. kan læse om åbningsarrangementet og aktiviteterne i øvrigt.

Læs mere: www.iire.org

Der er blevet arbejdet på højtryk i det sidste halve år for at få det nye kursuscenter klar til åbningen 14.-16. september.

KOM TIL INDVIELSEN!

Weekenden 14.-16. september er der åbent hus. Her vil centerets stab og faste medarbejdere indbyde alle venner til at tage de nye lokaler i øjesyn, høre mere om det kommende kursusprogram og deltage i en lang række debatarrangementer.

Der bliver debatter om Mellemøsten, indvandring, organisering i partier eller netværk, globalisering, medier, prostitution, en socialisme for det 21. århundrede og meget mere med deltagelse af fremtrædende folk fra hele verden.

Lørdag aften er der middag og fest.